

பாஞ்சாலி சபதம் - முதற் பாகம்

ஓமெனப் பெரியோர்கள் - என்றும்

ஓதுவதாய் - வினை -

மோதுவதாய்

தீமைகள் மாய்ப்பதுவாய் - துயர்

தேய்ப்பதுவாய் - நலம் -

வாய்ப்பதுவாய்

நாமமும் உருவுமற்றே - புந்தி

நாடரிதாய் - மனம் - தேடரிதாய்

ஆமெனும் பொருள் அனைத்தாய்

- வெறும்

அறிவுடன் ஆனந்த

இயல்புடைத்தாய் (1)

ஈ: பாடல் சொல்வது:

‘ஆம் எனும் பொருள் அனைத்தாய்.’  
எதுவெல்லாம் உள்ள பொருளோ,  
எதுவெல்லாம் ‘இருக்கிறது’ என்று  
அறியப்படுகிறதோ அதுவெல்லாம்.  
இந்த, ‘ஆம் என்னும் பொருளே’ ‘ஓம்’  
என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள்.  
இதனால்தான் வேதத்தில்  
பிரமத்துக்கு இந்தப் பெயர். இது  
பாரதியே சொல்லும் குறிப்பு.

நின்றிடும் பிரமம் என்பார் - அந்த  
நிர்மலப் பொருளினை சிந்தை  
செய்வேன்

நன்றுசெய் தவம்யோகம் - சிவ  
ஞானமும் பக்தியும் நணுகிடவே  
வென்றிகொள் சிவசக்தி - எனை  
மேவுறவே இருள் சாவுறவே  
இன்றமிழ் நூலிதுதான் - புகழ்  
ஏய்ந்தினிதாய் என்றும்  
இலகிடவே. (2)

ஈ: பாடல் சொல்வது: நிர்மலப்  
பொருளாக விளங்கும் பிரமத்தை  
நான் என் மனத்தில் இருத்துகிறேன்.  
தவமும், யோகமும், சிவஞானமும்,  
பக்தியும் என்னால் நன்றாகச்  
செய்யப்படட்டும். சிவசக்தி என்னை  
அடையட்டும். இன் தமிழில்  
செய்யப்படும் இந்த நூல்  
புகழுள்ளதாக என்றும் விளங்கட்டும்.

வெள்ளைக் கமலத்திலே - அவள்

வீற்றிருப்பாள் புகழ்

ஏற்றிருப்பாள்

கொள்ளைக் கனிஇசைதான் -

நன்கு

கொட்டுநல் யாழினைக்

கொண்டிருப்பாள்.

கள்ளைக் கடலமுதை - நிகர்

கண்டதொர் பூந்தமிழ்க்

கவிசொலவே

பிள்ளைப் பருவத்திலே - எனைப்

பேணவந்தாள் அருள்

பூணவந்தாள். (3)

‘சரஸ்வதி வணக்கம்’ என்று  
வாணியைத் துதித்துத் தொடங்கிய  
சில கவிஞர்களுள் பாரதி ஒருவன்.  
இங்கே மட்டுமின்றி, பாஞ்சாலி  
சபதத்தின் ‘இரண்டாவது சூதாட்ட  
சருக்கம்’ தொடங்கும் போதும்  
‘தெளிவுறவே அறிந்திடுதல்’ என்று  
தொடங்கி ‘ஒளி வளரும் தமிழ்  
வாணி’ என்று வாணி வணக்கம்  
செய்திருப்பதைக் காணலாம்.  
பாஞ்சாலி சபதத்தின் இரண்டாம்  
பாகம் பராசக்தி வணக்கத்தோடு  
தொடங்குகிறது.

ஆதிரைத்திரு நாளொன்றில்  
சங்கரன்

ஆலயத்தொரு மண்டபம்  
தன்னில்யான்  
சோதி மானொடு தன்னந்  
தனியனாய்ச்

சொற்களாடி யிருப்ப மற்று  
அங்கு அவள்  
பாதி பேசி, மறைந்து பின்  
தோன்றினாள்

பங்கயக் கையில் மை  
கொணரந்தே 'ஒரு  
சேதி, நெற்றியில் பொட்டு  
வைப்பேன்' என்றாள்.

திலதமிட்டனள். செய்கை  
அழிந்தனன்.

வாணிக்கு வேதமே விழி;  
வேதங்களுக்குக் காணப்பட்ட உரை,  
அந்த விழிகளுக்கு இடப்பட்ட மை.  
(‘மை கண்ணுக்கு நல்லது. அழகுங்  
கூட. ஆனால், அளவுக்கு மிஞ்சிப்  
பூசினால் விகாரமாகத்  
தோன்றுவதுடன் கண்ணே  
போனாலும் போய்விடும்’ என்று  
பாரதி இந்த இடத்துக்குக் குறிப்பு  
எழுதியிருக்கிறான்.